

MARNO JÁNOS

Piszkozat

*A szíve üres. A torkában dobog,
buborék gyanánt, mely kipukkad
s újrabólyagosodik, miközben ő
még sehol sem tart a piszkozatával.
Kórházi ágyon fekvé dolgozik,
mellette még egy ágy, azon aludt,
és éjszaka odagurul majd át
ismét visszaaludni. Az álom kút
a nyelvhez, de talán jobb, ha nem túl
mélyen merül bele, lévén ott már
csupa iszap minden, csupa ásvány,
fosszilis tömörület, továbbá gáz
és olaj. Ezekért folyik a földön
a vér a legtöbbet. Energia és
történelem, melyből újabb s újabb
erőforrások gyülemlenek fel, mely
tőle mind idegen. Kocsit nem vezet,
és gyalogosan is vonszolja magát,
alvás közben démonai fojtogatják,
fél hatkor, hajnalban, arra riad,
hogy a torkában hallja a robajt.
Talpra vergődik s indul a fürdő-
szobába, gyógyvízzel kezdi, aztán
nekilát borotválkozni, játszva a
gondolattal, hogy valódi borbély-
borotvával elvághatná a torkát.*

Ha elmész

*Újjászüllyedtem. Feszülök, nyomulok,
saját gázkamrámban fulladozom.
Halálom levajazva. De vajon
lesz-e mit aprítani utánam
a tejbe pondró apróságaimnak?
Fejlik-e tehenüket a Masszárék
ötven év múlva estente, mikor
én ott sem leszek már, ahol semmi
sem számít? Ha elmész, ha ott mész*

*a mozi mellett, a vásznon, a vásznon
a Csapájev megy, nem maradt meg benned
semmi belőle, és így annál jobb,
annál jobb meghalni hazamenned.
Lefeküdni, vissza, az Angyali
üdvözlét alá, sercegetni láb-
ujjaddal az ódon festmény papírhát-
lapját. Feldobódni lassan, hogy itt
a vége, végre nincs semerre tovább.*

Polip

*Köd van, nem én ködösíték, s a ködben
egy nyulánk fiatalember rohan
megint az első reggeli vonatához,
nyulánk és derékban görbe, mint az
öregasszony, aki ilyenkor mindig
felriad a domboldalon álló
házában, melyből az ura vagy tíz
éve kihalt. Az udvarban a kutya
sem a régi. Ez sikongva ugat,
amaz morog csak, mint egy eleven
szeizmográf, mely nem csupán méri, de
utánozza is a fodros földhullám-
mozgásokat. Emez csak idegbeteg
fejhangon csabol. Hogy dögölne meg.
Mielőtt engem fojt meg a polipos
hangszálgyulladásom. Pedagógus-
betegség, azt mondja rá a tüdő-
orvos, aki szintén félrenyeli
a levegőt, gyomorra nyeli, fel is
puffad tőle, ami mégsem gátolja
meg a hegyi biciklizésben, sem a
fél világ bekarikázásában.
A köd ezúttal kora délutánig
nem oszlik fel, a vonatok szőrös
árnyékfonálként bukkannak elő
a szürke szemsavóban, majd tűnnek is
tova benne, a fiatalemberrel vagy
nélküle, attól függ, mikor mennyire
ragaszkodunk a valósághoz. Főleg
ebben az esetben, amikor majdnem
a teljes nap ködbe merülten múlik*

*ki a kutya hidegben, a délután
kibújó naptól alig érintetten.
És csak este kap észbe az ember,
a mosdóhoz lépve, hogy a sliccén
elmulasztotta felhúzni a cipzárt
a vonathoz sietve kora reggel,
s hogy az idő visszapörgethetetlen.*

CSOBÁNKA ZSUZSA EMESE

Örökmozgó

*Szítal az ég. A márciusi hóban elkopott nyomok
szívlakpáttal a vállukon támolyognak felem.
Most a fagyott pocsolnyában látom repedni a jeget,
kitakart oszlop egy tört karú óriás szentükrében.*

*Hagyd a tájat. Kívülről fújod az oszthatatlan prímekeket,
egyedül állsz te is a hózuhogásban.
Fejed felett gépek emelkednek, a szárny visszabilien,
innen már csak egyedül mehetsz tovább.*

*A lég ritkul, a háztetők merőleges botjai
mint kandeláberek tárják karjukat feléd,
ki nem vagy sehol, hiába van, ki válaszol,
ha kérded. A kérdésed ostoba.*

*Értelmetlen létedre ugyan mi végre hallgatod.
Fonalakat gőzöl az égbolt. Hogy ne émelegi,
halott csillagokat kezdesz számolni magad felett.
Belezavarodsz. Süket rímekekre talál a múlt árnyék nélkül.*

*Nemesacél az űr. Önmagában valami helyett áll.
Marokkal nyúlsz a semmibe, foszló zsebeid,
a felhők, kútként zuhannak önmagukba.
Ha talpad alatt lenne föld, eloldalognál.*

*A tükörben csönd van.
Beleheled a zúzmarás ablakot, mielőtt kitárod.
Zizegő álmok akadnak fenn a rézvilincseken,
papírhajóként vonzolod magadban a világot.*